

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **G. A.**, zastoupená Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2016, čj. KRPP-78310-14/ČJ-2016-030022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, čj. 17 A 57/2016-38,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, čj. 17 A 57/2016-38, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2016, čj. KRPP-78310-14/ČJ-2016-030022, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **10 200 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci a argumenty kasační stížnosti

[1] Žalobkyně byla rozhodnutím žalované ze dne 17. 5. 2016, čj. KRPP-78310-14/ČJ-2016-030022, zajištěna za účelem jejího předání do Maďarska jako státu příslušného podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), a to na dobu 45 dní, neboť dle názoru žalované byly dány důvody pro zajištění dle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve spojení s čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III.

[2] Krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalované kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud uvedl, že žalovaná se realizovatelností předání žalobkyně do Maďarska zabývala dostatečně. Dle názoru krajského soudu pak „polemiku o tom, zda je možné předání žalobce do Maďarské republiky, např. s ohledem na systémové nedostatky je nutné především vést v řízení o předání cizince do odpovědného členského státu podle nařízení EU č. 604/2013, neboť právě v tomto řízení musí být přesně vyhodnoceny správním orgánem veškeré skutečnosti rozhodné pro realizovatelnost předání žalobce do konkrétního státu.“ Krajský soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám týkajícím se údajně nezákonné délky zajištění.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti, resp. jejím doplnění, proti tomuto rozsudku namítla, že doba zajištění 45 dnů neodpovídá požadavkům vyplývajícím z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, jakož i závěrům obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, čj. 7 Azs 11/2015-32, které na projednávanou věc dopadají.

[4] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na své vyjádření v řízení před krajským soudem.

II.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve z úřední povinnosti zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž absence by sama o sobě postačovala k jeho zrušení; dospěl přitom k závěru, že rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelností trpí, a to z následujících důvodů.

[9] Nejvyšší správní soud poznamenává, že podstata projednávané věci spočívá v otázce, zda bylo při vydání rozhodnutí o zajištění reálně možné očekávat, že dojde k dosažení účelu zajištění, tj. – jinak vyjádřeno – zda mohlo v průběhu zajištění stěžovatele dojít k jeho předání do Maďarska. Podmínka tzv. reálného předpokladu zajištění sice není v zákoně o pobytu cizinců ani v nařízení Dublin III výslovně uvedena, vyplývá však přímo ze zákazu svévolného zbavení či omezení svobody zakotveného v čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a také z čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel, kterým je v tomto případě předání cizince do státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je realizace tohoto cíle alespoň potenciálně možná. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění rozhodnout (srov. shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 79/2010-150).

[10] V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, čj. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že je nezbytné, aby se žalovaná při rozhodování o zajištění cizince vždy zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán, a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Je-li (aktuálně) touto zemí Maďarsko, je nepřipustné, aby se k této otázce vyjadřovala pouze povšechně a v rovině obecného tvrzení o bezpečné zemi. Problematicnost situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku je totiž všeobecně známou skutečností a nevládní organizace a Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky poukazují na konkrétní skutečnosti, které by mohly nasvědčovat existenci závažných důvodů pro existenci systémových nedostatků maďarské azylové praxe (srov. též například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2016, čj. 9 Azs 98/2016-45).

[11] V projednávané věci žalovaná k této otázce uvedla pouze to, že jí v době rozhodování „nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarska. V současné chvíli se správní orgán na základě změny nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarsko je povinno účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty.“

[12] Je tedy zřejmé, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované bylo zcela obecné, a to přesto, že si žalovaná jako kompetentní správní orgán musela být vědoma skutečností, které realizovatelnost předání do Maďarska relevantně zpochybňují. Požadavku, aby se dostatečně zabývala tamější současnou situací, proto nedostála a odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu přitom soud přihlíží z úřední povinnosti, neboť je pojmově spjata s jeho soudním přezkumem. Není přitom podstatné, zda ji stěžovatelka v žalobě namítala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, čj. 5 A 157/2002-35, č. 359/2004 Sb. NSS). Krajský soud pochybil, pokud za této situace napadené rozhodnutí právě a již pro nedostatek důvodů nezrušil a místo toho je věcně přezkoumal. Proto je i jeho rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91).

[14] Jelikož již toto pochybení postačuje ke zrušení napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud se již námitkami týkajícími se údajně nezákonné délky zajištění stěžovatelky nezabýval.

III.

Závěr a náklady řízení

[15] Pro uvedené Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Jelikož také napadené správní rozhodnutí trpí podstatnou vadou, která způsobuje jeho nezákonnost, pro kterou mělo být zrušeno již v řízení před krajským soudem, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[16] Zruší-li Nejvyšší správní soud vedle napadeného rozsudku též rozhodnutí správního orgánu, rozhodne podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. nejen o nákladech řízení o kasační stížnosti, ale i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu je patrné, že náklady řízení spočívají v odměně advokáta dle § 35 odst. 8 s. ř. s.

s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za zastupování v řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 3100 Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a sepis doplnění kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 3krát 300 Kč, celkem částka 10 200 Kč, kterou je žalovaná povinna vyplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce. Žalovaná ve věci úspěšná nebyla a právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2016

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu